

Pytania prejudycjalne

Czy biorąc pod uwagę treść umowy pomiędzy Portugalią a Hiszpanią o unikaniu podwójnego opodatkowania pobranie u źródła podatku dochodowego za rok 2003 r. od spółki nie mającej siedziby na terytorium kraju według stawki 15 %, w wyniku wypłaty dywidendy tej spółce w związku z posiadaniem akcji w spółce mającej siedzibę w państwie członkowskim zgodnie z art. 80 ust. 2 lit. c) oraz 88 ust. 3 lit. b) ust. 4 i 5 Código do IRC, art. 71 lit. a) i d) Código do IRS oraz art. 59 EBF w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych, narusza zasady niedyskryminacji, swobody przedsiębiorczości oraz swobody przepływu kapitału ustanowione w art. 12, 43, 46, 56 i 58 ust. 3 WE oraz art. 5 dyrektywy 90/435/EWG⁽¹⁾?

(¹) Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad na Republika Błgaria (Bułgaria) w dniu 26 kwietnia 2010 r. — Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite przeciwko Auto Nikolovi OOD

(Sprawa C-203/10)

(2010/C 195/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen sad na Republika Błgaria

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite

Strona pozwana: Auto Nikolovi OOD

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcie „towary używane” uregulowane w art. 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ obejmuje także używane rzeczy ruchome, które

nie są dostatecznie zindywidualizowane (poprzez markę, model, numer seryjny, rok produkcji etc.), aby odróżnić się od innych towarów tego samego gatunku, lecz są oznaczone co do cech gatunkowych?

2) Czy sformułowanie „określone przez państwa członkowskie” zawarte art. 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE przyznaje państwom członkowskim możliwość samodzielnego zdefiniowania pojęcia „towary używane”, czy też definicja tego pojęcia w dyrektywie musi być ściśle powtórzona w ustawie krajowej?

3) Czy przyjęty w przepisie krajowym wymóg, aby towary używane były oznaczone indywidualnie, odpowiada treści i znaczeniu wspólnotowoprawnej definicji „towarów używanych”?

4) Czy w świetle motywu 51 dyrektywy Rady 2006/112/WE można przyjąć, że sformułowanie „w przypadku gdy towary te zostały mu dostarczone na terytorium Wspólnoty” zawarte w art. 314 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE obejmuje także przywóz towarów używanych osobiście zaimportowanych przez pośrednika?

5) Jeżeli regulacja dotycząca procedury marży ma zastosowanie także do dostaw towarów używanych osobiście zaimportowanych przez podatnika-pośrednika: czy osoba, od której podatnik-pośrednik otrzymał te przedmioty, musi należeć do jednej z kategorii wymienionych w art. 314 lit. a)-d)?

6) Czy wyliczenie towarów zawarte w 320 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE jest wyczerpujące?

7) Czy art. 320 ust. 1 akapit pierwszy i ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, na podstawie którego prawo podatnika-pośrednika do odliczenia podatku VAT odprowadzonego przez niego przy przywozie towarów używanych powstaje i jest wykonywane w okresie, w którym te towary zostały dostarczone w ramach kolejnej opodatkowanej dostawy, do której podatnik-pośrednik stosuje ogólne zasady opodatkowania?

8) Czy art. 314 lit. a)-d) i art. 320 ust. 1 akapit pierwszy i ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE wywierają bezpośredni skutek i czy sąd krajowy w przypadku takim jak w niniejszej sprawie może się na nie bezpośrednio powołać?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 24 marca 2010 r. w sprawie T-516/08 Heinz Helmuth Eriksen przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 30 kwietnia 2010 r. przez Heinza Helmutha Eriksena

(Sprawa C-205/10 P)

(2010/C 195/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Heinz Helmuth Eriksen (przedstawiciel: adwokat I. Anderson)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości postanowienia Sądu z dnia 24 marca 2010 r. o odrzuceniu skargi wnoszącego odwołanie jako oczywiście niedopuszczalnej i o obciążeniu go kosztami postępowania;

— uznanie przez Trybunał swojej właściwości do rozpoznania odwołania i zasądzenie od Komisji:

a) na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty 800 000 EUR względnie innej sumy, którą Trybunał uzna za sprawiedliwą i słuszną, z tytułu odczuwanego wcześniej, obecnie i w przyszłości bólu, cierpienia i uszczerbku na zdrowiu wynikający z arbitralnej i niezgodnej z prawem odmowy ze strony Komisji nakazania wdrożenia przepisów dyrektywy 96/29 (¹) dotyczących zapobiegawczego nadzoru medycznego w zakresie chorób i schorzeń popromiennych w odniesieniu do specjalnych zespołów interwencyjnych działających w Thule;

b) na rzecz wnoszącego odwołanie lub zakładów opieki zdrowotnej bądź osób świadczących usługi opiekuńcze przyszłych kosztów leczenia i leków niezbędnych do złagodzenia i leczenia jego problemów zdrowotnych, o których mowa w lit. a) powyżej, ze względu na niedostępność takiego leczenia i leków w ramach publicznego systemu opieki zdrowotnej jego kraju członkowskiego;

c) zasadnych kosztów prawnych i wydatków poniesionych przez wnoszącego odwołanie przed Sądem i w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

1) Sąd niesłusznie odrzucił skargę wnoszącego odwołanie o odszkodowanie pozaumowne jako niedopuszczalną, przeinaczając zarówno charakter jego roszczeń, jak i podniesione przez niego zarzuty. W wyniku tego przeinaczenia Sąd nie stwierdził niezgodności z prawem w odniesieniu do arbitralnych i nieuczciwych wymówek Komisji dotyczących odmowy podjęcia działania — który to brak działania nadszarpnął jednolite normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony pracowników i ogółu społeczeństwa w przypadku wypadków radiologicznych spowodowanych użyciem energii nuklearnej w celach wojskowych.

2) Niezastosowanie zasad prawnych wspólnych dla państw członkowskich. Sąd nie dokonał oceny niezgodności z prawem braku troski, staranności i dobrej administracji ze strony Komisji w odniesieniu do zasad prawnych wspólnych dla systemów państw członkowskich w celu ustalenia odpowiedzialności administracyjnej za szkody wyrządzone jednostkom, czego wymaga art. 188 traktatu EWEA.

3) Nieprawidłowe zastosowanie szczególnych uprawnień Komisji w zakresie wyłączeń w dziedzinie prawa konkurencji do dopuszczalności skargi dotyczącej norm zdrowotnych. Ponadto Sąd błędnie rozpatrzył dopuszczone przez Komisję wyłączenie ze względów wojskowych wypadku radiologicznego w Thule z przewidzianych dyrektywą obowiązków dotyczących ochrony zdrowia w świetle szerokiego i szczególnego zakresu swobodnego uznania w odniesieniu do określania polityki konkurencyjnej UE za pośrednictwem uznaniowych wyłączeń dotyczących niezgodnych z prawem umów handlowych. Tym samym Sąd pominął orzeczenia Trybunału o dopuszczalności w innych dziedzinach unijnych, w których Komisja nie posiada takiego szczególnego zakresu swobodnego uznania i w których zarzuty dotyczące zaniechania Komisji nie spowodowały uznania skargi za oczywiście niedopuszczalną.

Sąd przeoczył okoliczność, że Komisja nie posiada szczególnego i nieograniczonego zakresu swobodnego uznania w odniesieniu do wprowadzenia jednolitych norm bezpieczeństwa, jako że traktat EWEA zawężająco określa jej uprawnienia do dopuszczania wyłączeń, a w szczególności przewiduje mechanizmy wnoszenia skarg przez jednostki na zaniechania administracyjne w dziedzinach, w których przyznana została im ochrona. Obejmuje to sytuacje, w których odmowa podjęcia działania została skierowana do innej strony.

4) Nierozpatrzenie, czy odmowa Komisji podjęcia działania naruszyła określony w traktacie EWEA cel ochrony zdrowia pracowników i ludności.